

Slovenski Gospodar.

List ljudstvu v poduk in zabavo.

Izhaja vsak četrtek in velja s poštnino vred in v Mariboru s pošiljanjem na dom za celo leto 2 gld. 50 kr., za pol leta 1 gld. 30 kr., za četrť leta 65 kr. — Naročnina se pošilja upravnistvu v tiskarni sv. Cirila, koroške ulice hst. 5. — Deložniki tiskovnega društva dobivajo list brez posebne naročnine.

Posamezni listi dobé se v tiskarni in pri g. Novak-u na velikem trgu po 5 kr. Rokopisi se ne vračajo, neplačani listi se ne sprejemajo. Za oznanila se plačuje od navadne vrstice, če se natisne enkrat, po 8 kr., dvakrat 12 kr., trikrat 16 kr.

† Stolni dekan, prelat Fran Kosar.

Nemila smrt, kaj si vendar storila! Zakaj je segla tvoja mrzla roka po tako dragem življenju? Zakaj si ugasnila luč, ki je tako svetlo gorela v hiši božji? Zakaj si pokosila cvetlico, ki je tako lepo cvetela na slovenskem polju? Zakaj si ustavila bogoljubno srce, ki je tudi za drage brate bilo vsaki čas? Plakaj lavantinska škofija, ker ti danes, 14. junija, pogrezajo v grob najboljšega delavca v tvojem vinogradi! Žaluj slovenski narodni dom, zrušil se ti je velikanski steber, in škoda je nepopisljiva!

Prečastitega gospoda stolnega dekana in prelata, Franja Kosarja, ni več med živimi; v noči od 10. na 11. junija izročili so svojo sveto dušo v roke Gospodove. Preblagi gospod šli so na jug iskat zdravja, a našli so smrt. Še komaj dne 7. junija so se poslovili od doma in že dne 11. junija zjutraj naznani nam brzojav, da so stolni dekan Fran Kosar umrli nagle smrti v Iki (v Istri) v hiši za bolne duhovnike. Ker jih zjutraj čez sedmo uro ni bilo iz sobe, gre usmiljena sestra gledat, kaj da je, da ne pridejo maševat? Najde jih mrzlih v postelji ležati. Zdravnik zatrjuje, da so preminoli vsled srčnega kapa. Umrli so v spanju; imeli so zaprte oči, zaprta tudi usta. Zaspali so v Gospodu; prav ničesar namreč ni bilo videti, kar bi razodevalo smrtni boj.

Dasiravno pa je prišel Ženin o polnoči, vendar ni iznenadil duše modrega moža, nego našel jo je pripravljeno. Že l. 1886 namreč zagotavljali so slovenske romarje pri Lurški dupljini v prelepi pridigi: »Kar mene zadeva, vam nič ne prikivam, ampak kar očitno povem: Moj zasebni poglavitni namen, da sem se, akoravno že postaran, na to daljno in težavno pot podal, bil je ta, da si pri Mariji izprosim srečno smrtno uro«. Njih oporoka, ki so jo pisali l. 1889, nosi na čelu besede: »Naroči svoje hiši, umrl boš namreč!« Nadalje smo opazovali, da so vsak dan, če je vreme pripuščalo, zahajali na mestno pokopališče. Če je kdo to omenil, djali so: »Kaj hočete? Naskorem se povsem preselim tje«. In še zdaj potujoč v kopališče, zatekli so se pojdoč k Materi božji na Tersat, kar je razvidno iz lista, ki so ga pisali dan pred smrtjo stolnemu kapitolu: »Molite vsi za mene; tudi jaz sem molil za vse pri Materi božji na Tersatu.«

Zivo obžalujemo, da niso prejeli sv. zakramentov za umirajoče, a od druge strani sigurno trdimo, da niso šli v večnost brez sv. popotnice. Kolikokrat pač so v zgovorni besedi priporočali ljudstvu in še vzlasti tudi duhovnikom, naj pri vsakem sv. obhajilu napravijo dober namen, da jim bodi sv. obhajilo tudi popotnica, ako bi jih Bog utegnil naglo k sebi poklicati. Gospod prelat so pa še dan pred smrtjo maševali, in prav gotovo tudi sami niso storiti zamudili, kar so druge delati učili. Rajni gospod bili so vzor duhovništva in mož molitve; opravljali so vestno vsakdanje duhovno premišljevanje. Zato bili so pa duhovit govornik, iskan spovednik in zato jim je vrlo gladko teklo peró. Žalujemo za duhovnikom po božji volji, za vrlim narodnjakom, za čistim značajem.

Strašna smrt! Če si hotela raniti veliko src, nagodilo se ti je. Kakor tat si utrgala v hišo stolnega kapitola ter nam pobrala najdražji zaklad. Dobri prijatelj je namreč zaklad, pravi sv. Duh, in z zvestim prijateljem se nič ne more meriti; teža zlatá in srebra ni nič vredna proti ceni njegove zvestobe. Veliko smo zgubili, a mogočnega priprošnika v nebesih pridobili. Bog jim daj večni mir in pokoj! Nekdaj so se rajni kot duhovni oče poslovili od bogoslovcev z besedami: »Zdaj pa ostaja vera, upanje in ljubezen, to troje; naj-večja od njih pa je ljubezen«. Tako se zdaj mi poslavljamo od nepozabnega gosp. prelata rekoč: Ljubezen med nami naj ostane; vezi ljubezni smrt ni pretrgala, za to je pretopa njena kosa!

Nadaljevalni poduk in ljudska šola.

(Govor poslanca Robiča v državnem zboru dne 24. aprila 1894.)

(Dalje.)

Sedaj prihajam do prave ljudske šole. Opetovano sem odkrito priznal napredek, katerega je naredilo ljudsko šolstvo poslednja desetletja, ali ravno tako odkrito sem tudi odkrival napake, ki so se storile pri sklepanju novega ljudskošolskega zakona. Danes se pa ne mislim spuščati v načelna vprašanja, temveč hočem samo obratiti pozornost gospoda učnega ministra na občutljivo pomanjkanje učiteljev na Štajarskem, posebno na Spod. Štajarskem. V tej deželi so se zopet uporabljali in se še porabljajo učitelji in učiteljice, ki so se že zaradi telesnih in duševnih napak prestavili v pokoj. Mnogo učnih mest, in to sistemizovanih, pa ostaja praznih.

Mnogo šolskih občin, katere so za zgradbe šol doпрinesle velike žrtve, ne dobé potrebnih učiteljev. Da si je država ogromno žrtvovala za ljudske šole na Štajarskem, vendar se pritožujejo, in sicer po pravici, učitelji o njihovem slabem stanju. K temu pa pride na Štajarskem še tako imenovani krajevni sistem, posledica katerega je vedno premikanje in poganjanje za izboljšanje stanja. Ker se to zboljšanje dá doseči jedino s tem, da se dobi mesto v drugem kraju, katero je v višjem plačilnem razredu, se selijo učitelji vedno in ni nobene stalnosti. Jasno je, da take razmere ne morejo pospeševati ljudskega šolstva. Potrebno je vsekako vredenje plač. Potrebno pa, tudi, da dovoli vlada večje število državnih ustanov in v večjih zneskih, da se pospešuje obiskovanje učiteljišč.

Gospoda moja! Zadnji čas govori se ob osnovi tretjega učiteljišča na Štajarskem. Jaz sem s tem popolnoma zadovoljen, ali vendar bi opozoril na to, da se naj osnuje učiteljišče v kakem kraju, kjer je upanje, da bode primerno obiskovano, in tega upanja na Gorenjem Štajarskem gotovo ni. V tem oziru že imamo skušnje. Ker sem že pri učiteljiščih, omenil bi tudi, da učiteljišče v Mariboru nima svojega poslopja, in nadejam se, da se kmalu ta nedostatek odpravi z zgradbo lastnega poslopja.

Nadalje bi opozoril Njega ekscelenco gospoda učnega ministra na šolski in učni red z dne 20. avgusta 1870. Ta je še vedno začasen. Jaz mislim, da po 23-letni praksi bi se pa že mogel izdati definitivno. Jaz sploh mislim, da bode treba pregledati in predelati šolski in učni red. Ta je v raznih ozirih s poznejšimi odredbami dobil luknje, da, nekatere določbe so vsled državnega šolskega zakona iz leta 1883 sploh brez pomena ostale. Zatorej je popolnoma na korist ljudskega šolstva, če se izda definitivno šolski in učni red; pri tej priložnosti bi se lahko določilo število učnih ur za učitelje na ljudskih šolah. Meščanska šola spada vsekako v vrsto ljudskih šol, ali je vendar pretrdo, ako se od meščanskega učitelja zahteva ravno toliko učnih ur, kakor od ljudskošolskega. Prehudo je, če je štajarski deželni šolski svet raztegnil to število ur na 30 na teden. Razmere pri meščanskih šolah so vendar drugačne. Že popravljane nalog, oskrbovanje učnih zbirk, strokovni poduk sploh zahteva nateznejšega dela; zaradi tega bi bilo prav, da bi se število tako uredilo, da bi se držali srede med ljudsko in srednjo šolo, kakor je stvar že urejena na Dunaju. Jedenkrat sem že opozoril, da so dekleta preobložena na meščanskih šolah, potrebno bode omejiti tedensko število ur za dekleta na meščanskih šolah. Na dekliških meščanskih šolah je na teden po 30, da celó 32 ur; tukaj se pač preveč zahteva od nežnega dekliškega telesa, če se zahteva, da je recimo po šest ur na dan v isti sobi. Saj vidimo, da

več ur v jednom in istem prostoru dan na dan. Dekleta, zlasti mladina, se hočejo bolj gibati, nego odrasli. Pa so tudi posledice jako žalostne. Ze večkrat sem naglašal, da dekleta ostajajo navadno slaba, kakor je o svojem času silno dokazal profesor Billroth, v mnogih slučajih se redno ne razvije hrbtenica. Prosim torej od pomoči v tem oziru od učne uprave.

Jako zadovoljil me je izrek Njega ekscelence gospoda učnega ministra, katerega je izustil v učnem odseku, da se morajo otroci v ljudski šoli učiti v materinščini. Nadejamo se, da Njega ekscelence to načelo dejansko uveljavi. Na Koroškem in južnem delu Štajarske še sedaj ne velja in se mora v tem oziru kaj premeniti. Vsak človek ima prirojeno pravico do materinščine in država ima dolžnost, za to skrbeti, da se to dobro utemeljeno pravo otroku varuje, da se torej v ljudski šoli podučuje v materinščini. Gospoda moja, nikdar ne popustimo naše zahteve, da bodi v ljudski šoli materinščina učni jezik, vzlic vsem ustavljajočim se težavam bodemo vedno zahtevali z vso doslednostjo in odločnostjo, kar nam gre po zdravih vzgojevalnih načelih in pa po postavi. (Konec prih.)

Cerkvene zadeve.

„Glas ljudstva, glas božji“.

V nekem mestu na Ogerskem, kjer na vso silo delajo liberalni ministri in brezvestni poslanci, da se naj uvede civilni zakon, bil je nedavno misijon. Na praznik Gospodovega vnebohoda ali na Križevo obravnavali so goreči misijonar pri stanovskem poduku o dolžnostih zakoncev. Ker se je udeležilo ljudstva sila veliko, zato je morala biti pridiga pred cerkvijo na cerkvenem prostoru. Kakor daleč ti oko sega, nisi videl druga, kakor glavo pri glavi. Mirno in tiho so poslušalci vsako misijonarjevo besedo vsprejeli. Misijonar se govorili madjarski in med drugim so rekli:

»Zakon je zakrament, in sicer ga imenuje sv. Pavel velik zakrament. In to po vsej pravici; kajti krščanski zakonci se udeležujejo dela nebeskega Očeta, stvarnika nebes, in zemlje, z ustanovitvijo družine; udeležujejo se dela Boga Sina, božjega učenika vseh ljudij, s krščansko odgojo, katero dajejo otrokom; udeležujejo se dela Boga sv. Duha, ker se med seboj posvečujejo in k zveličanju vodijo. Civilni zakon pa vse to taji; on ni zakrament; zato ga ne potrebujemo in ga tudi nečemo!«

In kakor iz enih ust, ne da bi misijonar to hotel ali nameravali, čisto iz lastnega nagiba je glasno zaklicala množica več tisoč ljudij: »Nem is kell! Nem is kell! Mi ga nečemo, mi ga nečemo!« In zdaj je množica utihnila, bilo je zopet vse mirno. Če kje velja pregovor: »glas ljudstva, glas božji (vox populi, vox Dei)«, veljal je gotovo tukaj. Ali torej ni to predrzna laž, akogerski liberalci in židovski hlapci med svet kričijo, da madjarski narod hoče civilni zakon?!

Dušno veselje pri Sv. Antonu v Slov. gor.

Duša krščanska, o zdaj se potrudi
Zvoljen'ga časa nikdar ne zamudi

Milost božja nam je od 26. maja do 3. junija na izrečeno veselje naklonila. Štirje čč. gg. lazaristi od S. Jožefa nad Celjem: vodja Franc Jauvševič, Franc Kita Vinko Krivčič in Anton Kovalik so nam opravljali duhovne vaje. Enake pobožnosti pri Sv. Antonu že ni bilo celih 12. let. V soboto, dne 26. maja, začno gg. misijonarji z otroki. V nedeljo po rani sv. maši je bilo mi

gledati č. gosp. Vinka Krivec, ko so peljali h krstnemu kamnu grehov očiščene otroke, da tam krstno obljubo ž njimi ponovijo, potem jih peljejo pred sv. oltar za vredni prejem presv. Rešnjega Telesa in tam z milim nagovorom podučijo, da smo bili vsi do solz ganjeni.

Kakor blagodejna juterna rosa oživi vso naravo, tako oživljajo navdušene, do srca segajoče misijonske pridige vernike v ljubezni do svojega Stvarnika. Kdor je imel priliko se udeležiti sv. misijona, prepričan mora biti o brezprimernih koristih, katere nam podaja v vsakem oziru. Ker je bilo odločeno, da bodo vsak dan tri pridige, vrstili smo se prve dneve; ali vsaki, ko je slišal prvo pridigo, zaobljubil se je: pet, deset, petnajst, vse sv. pridige hočem slišati in tako je začela v četrtek v precej prostrani cerkvi gneča prihajati; ljudstvo, domače in tuje, je skupaj vrelo, da so že rano po jutrih, preden se je cerkva odprla, čakali, naj bi se mogli postaviti k spovednicam in si tam olajšati srca ter mir vesti zadobiti.

V nedeljo, 3. junija, je bil zadnji, ali najslavesnejši dan: zjutraj slovesno skupno sv. obhajilo, popoldne pa slovesna procesija z misijonskim križem. K procesiji je prišlo 111 malih belo oblečenih in ovenčanih deklic. Pri sklepu blagoslovile so se nam tudi pobožne reči: križci, rožni venci, svetinje, podobice in vsem udeležencem sv. duhovnih vaj podelil se je sv. papežev blagoslov.

Za dobrote sv. misijona hvala Bogu, čč. gg. župniku in kaplanu, čč. gg. lazaristom, ki so s tolikim trudom delovali vse za čast božjo in zveličanje zgubljenih ovčic. Naj Vam bode v tolažbo za vaše težavno delo, katero ste pri nas pretrpeli, ko ste temeljito srca starih in mladih preiskali; Vaše besede niso padle na trdo skalo, temveč omehčale so pokvarjena srca. Tudi smo zahvalo dolžni neutrudljivemu spovedniku, č. g. Antonu Meznariču od Spodnje Sv. Kungote, ki so celih pet dni pomagali v spovednici celiti srca grešnikov.

Vam, čč. gg. lazaristi, čč. gg. župnik in kaplan in vsi čč. gg. spovedniki, naj doni iz vseh src Antonovske župnije: Večni Bog Vam povrni! Štelcar Jožef.

Gospodarske stvari.

Sadje- in vinorejsko društvo za Šoštanjski okraj bode imelo dne 17. t. m. ob 3. uri popoldne v prostorih gospoda Ivana Kranjca v Št. Ilju pod Gradčem svoj glavni občni zbor s sledečim dnevnim redom: a) Pozdrav predsednika, b) poročilo tajnika, c) poročilo blagajnika, d) vsprejem novih udov, e) nasveti. Po zborovanju in potem še 18. in 19. junija bode potovalni učitelj gospod J. Belé podučeval o cepljenju ameriških trt v zelenem stanju. K mnogobrojni udeležbi vabi najuljudneje Odbor.

Trgovina z lesom v nevarnosti.

O tem piše »Slovenec« to-le v let. 108. štev.: Lesna trgovina ob Dravi od Celovca doli globoko v Ogersko in še dalje prinaša denar in blagostan. Kadar še ni bilo za Dravo železnice, drdrali so v enomer z lesom oblozeni vozovi po cestah k vodi in nalagali blago na plove in »šajke«, katere so nesle vse to celo globoko v Srbijo. Tistokrat je vsem šlo dobro, ljudje so lahko precej prislužili, kmetje precej pridelali, trgovci pa naravnost bogateli! To pa je bilo dobro le zategadelj, ker je bila trgovina v domačih rokah, da nihče drugega ni zavidal, niti ga izpodrival.

Pred kakimi trideset leti pa se je v takrat neznatnem selu Dobrova (Kottori) niže Varaždina naselil bogat

Hrvat v družbi z nekim židom in pričel trgovino z lesom. Prvi je imel precej denarja, a drugi vso židom prirojeno spretnost za trgovino. Podjetje je napredovalo tako, da ko je čez nekaj let Hrvat umrl in žid vse poddedoval, je ta svojim sinovom že milijone prepustil. Ti pa so sedaj v Dobrovi povzdignili prvo skladišče vsakovrstnega lesa, da se more reči, ondi je središče cele podravske lesne trgovine.

To bi ne bilo nič hudega, da bi ž njihovim napredkom ne trpeli drugi trgovci in končno vsa trgovina. Židje namreč niso zadovoljni z ogromnim bogastvom, temuč oni bi radi imeli monopol v celej lesni trgovini podravske. Kaj pa to pomenja za naše trgovce in kmete, to se da slutiti, pa težko povedati. Prvi bi propadli popolnoma, drugi pa hirali polagoma, dokler bi se njih imetje ne zgubilo — v židovskem žepu.

Evo nekaj dokazov o tem njih namenu in početju: Naš mali trgovec kateri včasih ne vé kam z blagom, kadar namreč kupčija hira, kar je rado v bolj mokrejši jeseni, poda se na Hrvaško, želeč najti kaj sodrugov v trgovini, da bi blago vsaj spravil v denar. Ali opravil je slabo. Hrvaški kupci mu zagotovijo, da dobé blago na dom pripeljano od židov za tisti kup, kot ga naši trgovci tukaj morejo postaviti na železnico. To priča, da židje marsikdaj delajo pod ceno; samo da naši trgovci nimajo kam z blagom in ga končno morejo njim ponuditi, pri katerej priliki si pa židje gotovo vrnejo prejšnjo zgubo. Oškodovan toraj ni nihče drugi, kakor naši trgovci.

Drugič se dogaja, da kupijo židje s katerim naših trgovcev veliko množino lesa. Obljubijo mu še precejšno ceno, ali ker ga pri tem niso mogli dobiti, zadržujejo ga s plačilom nalašč par mesecev, dokler se jim dosta obresti nabere. Če pa jih ta vendarle tirja, odbijejo mu po svojej volji nekaj odstotkov, kot »Casse sconto«. Posebno radi zadržujejo majhne trgovce z denarjem, dobro vedé, da so oni brez tega, kakor ptič brez perutij. Da bi si ti pa s postavnimi sredstvi mogli kaj pomagati, je skoraj nemogoče, kar priča dosta žalostnih skušenj naših trgovcev.

Enako se pri židu godi s kmetom. V obče je še sreča, da velicega kapitala židje nimajo pri naših kmetih, ker jim kupčija nese večjih obrestij in denar rajše obračajo za aktivno delovanje. Vendar ako le za par mesecev založijo kmeta naprej s kakim stotakom in tudi blagom p. kuruzo, vinom itd. mu ob računu odtegnejo po 2% obresti in sicer od prejemnikov celega leta, če tudi je ta med tem časom jim pošiljal blago. Tudi v tem slučaju si kmet ne more pomagati s tožbami, katerih se naši interesenti na Ogerskem sploh ne poslužujejo, ker jih skušnja uči, da ničesar ne opravijo proti židovski zvijačnosti.

Omenjam naj še, kako židje pri računu znajo slepiti kmeta. Imajo namreč zvezo z mnogimi trdnimi trgovci in kmeti. Kadar s temi računijo, delata kmet in žid vsak svoj račun. Ko pomerita oba skupaj kaže se navadno grozen razloček in da se ta poravna, treba mešetariti. Da se razmerje poravna, navadno žid primakne, ker se boji za zvezo s trdnim kmetom ali trgovcem. Tirja pa, da mu oni podpiše njegov račun nespremenjen; kar je dodal, ostane naj tajno. Tak račun mu je potem vada, kadar računi z drugimi slabejšimi kmeti in trgovci, kaže nanj, češ, toliko sem dal onemu za boljše blago itd. Podpis dotičnika je priča židovih lažij. S tem postavi žid svoje cene trdne, da jih lahko ne prebije pojedini trgovec, še manj pa priprost kmet, največ zato, ker vsem manjka jedinstvi, sloge in skupnega delovanja.

Take so razmere zadnjih desetletij v podravske lesni trgovini, kjer vidno bolj in bolj napreduje. Zraven na še

nostjo nad neskušenimi kmeti in nesložnimi trgovci. Toda prišlo je še do huje vojske, katera bode končno določila, imajo li še naši trgovci živeti in delovati v blagor kmetu, ali pa naj vse popusté v nevarno roko židovsko. Povod tej vojski dala je tako imenovana »refakcija«.

Cepljenje zelene trte v Pišecah.

Prihodnji teden, od 18. do 23. junija, se bode v državni trtnici v Pišecah vršilo zeleno cepljevanje. Prve dni se bodo tudi v mah položeni cepljeni rezniki iz mahu jemali, in po francoskem načinu v trtnico polagali. Kdor želi še tega cepljevanja se učiti, in kdor hoče videti, kako lepo se cepljeno mesto v mah položenih, cepljenih reznikov zaraste, in kako močno se oni vko-reninijo, ta naj pride prihodnji teden in se zglosti pri nadzorniku državne trtnice v Pišecah, g. Fr. Agrežu. Pristop je dovoljen tudi šolarjem iz višjih oddelkov.

Sejmovi. Dne 16. junija v Gabersdorfu pri Lipnici. Dne 20. junija v Vitanju. Dne 21. junija pri Sv. Tomažu, v Studencih zunaj Maribora, na Koračici in v Marenbergu (tudi konjski sejem). Dne 22. junija pri Sv. Antonu v Slov. gor., v Št. Juriju ob južni železnici, v Sevnici ob Savi in Šoštanj.

Dopisi.

Iz Mariborskega okraja. (Celjski lisjak — redivivus ali volk v ovčji obleki.) Takšne misli so mi po glavi rojile, ko sem čital prvo številko novega časnika »Štajerski kmet«, ki je izšel na svetlo v tiskarni g. L. Kralika v Mariboru prve dni meseca junija. Pred nekaj leti je menda isti urednik na svetlo dajal v Celju list »Kmetijski prijatelj«. Ker pa ta list ni bil pravi kmetijski prijatelj za Slovence, ampak pravi lisjak, ki je po zvijači kmete lovil na svoje limanice, dali so mu ime »Celjski lisjak«. Enaki namen ima tudi sedanji list »Štajerski kmet«, ki je začel izhajati v Mariboru, zato se zamore reči: »glejte«, »Celjski lisjak« — redivivus (zopet živi) ali pa: »volk v ovčji obleki«. Ta list ima namen pobijati in zatirati vse, kar je katoliškega in slovenskega, in ker se poslužuje za to svoje delo slovenske besede, kakor ovčje obleke, je zares »Volk v ovčji obleki«, o katerem veljajo besede: »Varujte se lažnjih prerokov, ki pridejo k vam v ovčjih oblačilih, od znotraj pa so zgrabljivi volkovi«.

Iz Prihove. (Pogreb — krščanska ljubezen). Ganljivo je bilo gledati dne 9. t. m. v soboto zjutraj, spreved Marije Majcen, po domače Lončarjeve Mice. Veliko ljudij, moškega in posebno ženskega spola, bilo je na tem sprevedu. Mislil sem, ljudje radi gredo na spreved k bogatinom. Kaj pa je uzrok, da jih je bilo toliko pri tej pokojni, ki je bila tako uboga, da so č. g. župnik brezplačno opravili zadušnice in spreved, in so jej ljudje pomagali na bolniški postelji z milodari? Pokojna je bila priletna in samskega stanú, in je živela prav bogoljubno, prejemala je sv. zakramente pogostokrat. Tudi na smrtni postelji jih je prejela večkrat. V cerkvi je bila predmolilka po nedeljah in skoro vsak delavnik. Bila je izmed tistih, ki tudi po delavnikih radi prihajajo k sv. maši, in med drugimi je bilo ravno takih njenih tovaršic največ pri pogrebu. Pokojna je teta č. o. Efrema Majcena, kapucina, ki so zdaj zadnjo leto v šoli v Gorici, in si je veliko prizadevala, da so se premislilo, kako so pokojno tovar-

ška ljubezen nas kristjane. Še smrt nas ne loči. Sv. pismo pravi o ženi: »Prijetnost je goljufliva in lepota je prazna; žena, katera se boji Gospoda, ona bo hvaljena«. Preg. 31, 30. Poslednje velja o pokojni, zato naj počiva v miru!

S Huma pri Ormožu. (Predrzna tatvina.) Dne 7. t. m. popoldne med 1/23. in 4. uro, ko so imeli vsi domači za lastnim hramom na travniku s senom opravilo, ulomil je neznan tat pri posestniku in mlinarju Petru Zdravcu v Loperčicah blizu Ormoža ter iz prej zaklenjene omare odnesel dve zlati uri, zlato verižico z medailonom, srebrno verižico iz ameriškanskih novcev, samokres in par čevljičkov, v skupni vrednosti nad 150 gld. Bil je gotovo kak domači tiček, ki je vedel tako na tanko za te dragocene reči, ker se drugih ni dotaknil. Kdor zasledi tata in spravi nazaj ukradene reči, dobi od posestnika darú 10 gld.

Od Malenedelje. (Vračko.) Par mesecev sem se večkrat imenuje orehovski prerok in njegova knjižura, učenjaško delo, za katero pa ni bil odlikovan od kakega učenega društva ali kake akademije, marveč je svoje mnenje o tem delu izreklo deželno sodišče v Gradcu. Kaj so s to knjižuro pametni Slovenci storili, znano je vsem; naj mi bo dovoljeno samo omeniti, da je Vračkova knjižura našla tu pri nas iskrenih prijateljev v osebah sitarovskih Razlakov, kateri ne morejo prehvaliti modrosti in učenjaštva orehovskega preroka. Pustimo jim to veselje, ker že hočejo biti nemškutarji, kakor to sami zatrjujejo. Mi smo uverjeni, da vsled tega mati Slovenija ne bo imela nikake izgube, pa tudi Germanija ne mastnega dobička, ker takih, ki svoj rod zatajijo, noben poštenjak ne more spoštovati. Toliko bi se pa vendar usojali vsem našim »nevolašekom«, kateri trdé, da Slovenec in slovenski jezik nič ni, da kdor nemški ne zna, nikamor ne more, tiho na uho povedati: Zakaj niste tedaj vi, ki tako dobro nemški znate in ki ste bili že v nemških krajih kot kramarji, mesarji, hlapci in Bog zna, kaj še, tam med Nemci dalje ostali? Nemci vas gotovo niso domu nagnali.

Turjanski.

Iz Cirkovic. (Angelj varih. Pošta.) V petek 1. t. m. padel je mali šolarček prvega razreda v Strasgojnici v vodnjak, tri seznje globok. Drugi šolar tretjega razreda, kateri je bil poleg, se prestraši in teče klicat ljudij, ali ko pride nazaj, je bil že iz vodnjaka fantek, ki je padel na glavo v vodnjak. Merili so nato vodo, katere je bilo črez eden in pol seznja. Vsak se čudi, kako je deček izlezel iz vodnjaka; toda kdor vé, kako angelj varih varuje otroke, lahko si to razlaga. Stariši hvalijo Boga, in tudi mi se jim pridružimo ter se priporočajmo vsak dan svojemu angelju varihu. Stariši, pa učite otroke moliti Boga in častiti angelje varihe. Drugi angelj pa je hodil z bakljo po noči od zadnje sobote do nedelje po Cirkovski župniji. Tako imenovani Mihovski mlin je zgorel. Kaj ne, nič novega, če v Cirkovski fari gori! Gospodar in gospodinja sta se v soboto jutro, 9. t. m. odpeljala v toplice. Bil je doma samo 19letni fant, in tega so komaj rešili, izvlekli ga skoz okno iz hiše. Pravijo, da je nekdo izpustil mlinska kolesa, in vsled tega je nastal ogenj. Morebiti zvemo, kako je nastal, še natančneje. — Če kje potrebujejo župana, Cirkovska župnija bi rada svojega oddala, ker je že doslužil. Pravijo, da je pravi kušar. Posebno se dobro »zastopi«, kako treba urediti poštné stvari. Mesto da bi imeli Cirkovčani pošto na Pragerskem, hoče jo župan in njegovi prijatelji v Račji — ker je dve uri dalje. Najbrž si mislijo, o županstvu se tako nič dobrega ne piše in govori, boljše je, da pozneje zvemo. Pa kdor maže, se vozi. Zato je bojda tudi poštar v Račji nekim

pri županstvu veliko besedo neki, ki so bera — nič. Za danes dovolj, če bo pa treba, še pa kaj povemo. ?

Od Sv. Lovrenca v Slov. gor. (Železnica in letina). Kadaj se bodo kmetu davki znižali? Na to važno vprašanje lahko marsikateri odgovori, da nikoli. Davki namreč rastejo od leta do leta, da že ubogi kmet teško vzdihuje pod njihovim jarmom, in zopet se nam v našem okraju novi davki napovedujejo, ker nameravajo graditi železnico skozi Slovenske gorice na Ptuj in v Krapino, ter se v ta namen mora 15 jezer naložiti. Ta železnica za kmeta nima nobene prave veljave in dobička, ampak škodo. Dosti lepega polja se pokvari, davki pa zvišajo, zatorej smo večinoma skoro vsi kmetje zoper to železnico. — Letina se nam precej dobra kaže, kakor že dolgo ne, in je tudi to leto skoraj za tri tedne prej, kakor druga leta; pa posebno dobro leto tudi ne bode, ker najboljši dobiček so prinašali poprej kmetu vinogradi, sedaj pa je skoraj več kakor polovico vinogradov peronospora posušila; posebno, kjer dosihmal še niso škropili, tam je pač njihov trud blizu zastoj. Lepo se kaže po dobro delanih in gnojenih goricah. Tam bode kmalu vse v cvetju, in vidi se, če nas Bog varuje hudih viharjev in toče, da bomo imeli v eseni dobro trgatev. Žita se še precej lepa kažejo, in tudi jabelka so se dosti zastavile. Bog nam daj le lepno vreme, potem bode obilno sadu. —k.

Politični ogled.

Avstrijske dežele.

Dunaj. Nj. veličanstvo svetli cesar so se vrnili iz Budapešte in stanujejo zdaj v Lainzu. Poslali so pohvalno pismo baronu Kraussu, dosedanjemu bukovinskemu deželnemu predsedniku. — Pravni in davčni odsek državnega zbora imata sedaj posvetovanja. Pravniki se v prvi vrsti naj ozirajo na božje zapovedi, davčni odborniki pa na žalostni položaj kmetijskega ljudstva, ki vedno bolj vzdihuje vsled neznosnih davkov!

Češko. Namestništvo je te dni poslalo mestnemu zastopu ostro pismo, da ta naj skrbi za dobavo pitne vode, ne pa le za samočeške ulične napise. Že se govori, da namestništvo utegne razpustiti mestni zastop. — Mnogo čeških katoličanov se bode udeležilo letošnjega katoliškega shoda v Brnu na Moravskem.

Štajarsko. Deželni finančni ravnatelj Christ se je službi odpovedal. Na njegovo mesto pride dvorni svetovalec Kofler iz Celovca. — Dne 10. t. m. je poročal državni poslanec prelat Karlon svojim volilcem pri Sv. Vidu ob Vogavi. Možno se enoglasno izjavili, da pri sedanjih razmerah zaupajo koalicijski vladi.

Koroško. Liberalna stranka že ima dva kandidata za državno poslanstvo, za okraj Špital-Šmohor nekega dr. Winklerja in za okraj Št. Vid-Volšberk posestnika A. Domainkota. Na volitve se je začela pripravljati tudi katoliška nemška stranka. Ta je te dni ustanovila po vzgledu Mohorjeve družbe književno društvo sv. Jožefa v Celovcu.

Kranjsko. V Ljubljani bodo v kratkem le slovenski ulični napisi. Tega se seveda tudi mi veselimo, saj se bode o Ljubljani potem lahko reklo, tukaj le Slovenci gospodujejo. Kedaj bomo pa videli po ulicah naših mest nemško-slovenske napise, da bode tujec lahko rekel, da tukaj prebivajo tudi Slovenci? — V Ribnici so pred tednom blagoslovili novi vodovod. Celih 24 let so morali zanj prositi. — Katoliško-slov. društvo za Radolijski okraj je imelo 11. junija jako dobro

obiskan snovalni shod v Brezjah. V odbor so izvoljeni izvrstni možje.

Primorsko. V Gorici imajo Slovenci pet listov in baje toliko strank, ki so pa le na pravo radost Italijanov. — Goriški župan bode zanj dr. Venuti. — Društvo »Sloga« bode tam na jesen na lastne stroške otvorilo slovensko obrtno šolo; naj vlada vidi, da je taka šola res potrebna. — Društvo »Edidost« je zadnje nedeljo imelo v Trstu občni zbor.

Ogersko. Ministerstvo je zopet sestavil dr. Wekerle. Ostali so večinoma prejšni ministri, le Czaky, Bethlen in Lajoš Tizsa so odstopili. Namesto teh sta prišla v ministerstvo grof Andrassy in baron Lorant Eötvös. Opravke poljedeljskega ministra bode nekaj časa oskrboval domobranski minister Fejervary. Ker je torej zopet Wekerle glava, desna roka pa zloglasni Szilagiy, bode se vladalo kakor do sedaj. Predloga o civilnem zakonu je po njiju misli najbolj potrebna, zato pride že prihodnji ponedeljek zopet pred gosposko zbornico. Ogerski liberalci mislijo, da so zmagovalci; ali pretekli teden so se tako neznačajno obnašali, da niti vredni niso, da bi jih človek zaničeval.

Vunanje države.

Rim. Sv. oče bodo v nekaterih dneh izdali znamenito pismo o petdesetletnici svojega škofovstva in o mirnem in blagodejnem delovanju papežev v korist človeštva.

Italijansko. Kralj Umberto še ni nobenega veljaka mogel nagovoriti, da naj sestavi ministerstvo; zlasti nihče neče biti finančni minister. — Dne 24. t. m. bodo spomenik postavili pri Kustoci princu Amadeju in dva spomenika, poslana iz Dunaja, avstrijskim častnikom, ondi padlim l. 1848 in 1866.

Francosko. Ker je ruski veleposlanik baron Mohrenheim dne 11. junija v obrtni palači v Parizu izročil soprogi predsednika Carnota knjigo »Kronstadt-Toulon«, darilo ruskih gospa, že nekateri vročekrvni Francozi mislijo, da je zdaj zveza Francije z Rusijo kakor pribita. Ti Francozi pozabljajo, da tudi Rusi znajo biti uljudni.

Belgijsko. Poslanska zbornica je vsprejela novo volilno postavo. Od te bodo imeli koristi, kar je tudi prav, katoličani, in zaradi tega liberalci v Bruselju kar besnijo. Razgrajali so dne 12. t. m. v veliki trumi okoli gradu Laaken, kjer kralj prebiva, in zahtevali, da naj kralj odpusti sedanje katoliško ministerstvo. Ali le liberalci smejo vladati, drug pa nihče?

Rusko. Za poslanika pri sv. stolici v Rimu je nastavljen Izvolski, kakor smo zadnjič poročali. Vsled tega sporazumljenja bodo ruskim katoličanom in njihovim škofom napočili boljši časi. Zdaj smejo katoliški škofje brez vladnega dovoljenja potovati v Rim, kar jim prej ni bilo dovoljeno. Ruski strije se je sicer že večkrat pogodil s papežem, potlej je pa besedo požrl; ali zdaj upamo, da bode ostal mož — beseda.

Bolgarsko. Po vsej deželi vlada red in mir, le nad odstopivšim ministrom Stambolovom še si nekateri hočejo zdaj pa zdaj jezo ohladiti. Vendar pa mu je knez vedno naklonjen, gotovo iz tega uzroka, naj bi Stambolov sedanji vladi ne nasprotoval.

Srbsko. Kralj Aleksander bode potoval v druge dežele in bode Milana imenoval zapovednikom vojske. Milan je že baje dobil plače za to 900 tisoč frankov. Ako je ta vest resnična, potem pa bode ves svet uvidel, da Milanu nič ni mar za sina in srbsko kraljestvo, ampak le za svoj žep. Tega si bržčas hoče napolniti in v lahkoživi Pariz potegniti.

Turško. Dne 13. junija se je od Monastira do Soluna otvorila železnica. — Na otoku Kreta ni vožnje. — Zraven na šp.

prav za prav Turek gospodar, ampak Anglež; toda ta ne prinaša tje blagostanja, ampak vedno večje zemljiške in druge davke. Zaradi teh so se na nekaterih krajih začeli kmetje puntati.

Afrika. Moroški sultan, Mulej-Hasan, je umrl ali kakor nekateri poročajo, bil je umorjen dne 7. t. m. Vojaki so njegovega 16letnega sina Mulej-Abdel-Aziza proglasili za sultana. V Moroki je vedno dovolj nemirov, zlasti bodo še pa od zdaj. Zaradi te države še se pa utegnejo spreti Španija, Anglija in Francija.

Za poduk in kratek čas.

Otroška ljubezen Japoncev.

V letopisih japonskih beremo ta-le nenavadni vzgled sinovske ljubezni. Neka žena je postala udova s tremi dečki in je živela le od njih dela. Dasiravno znesek, za živež potrebni, ni bil velik, vendar delo mladeničev ni vedno zadostovalo. Pogled na ljubljeno mamico vdahnil jim je kaj čuden sklep.

Nedavno je bilo razglašeno, da bode tisti, ki izdā pravici tatū, dobil precej denarja za to. Bratje zato sklenejo, da se jeden od njih izdā za tatū, druga dva pa ga odvedeta k sodniku. Srečkajo, da bi zvedeli, kdo bo žrtva sinovske ljubezni, in srečka zadene najmlajšega, kateri se pusti zvezati in odvesti kot hudodelnik. Uradnik ga vpraša; on odgovori, da je kradel; zaprejo ga v ječo, in brata, ki sta ga pripeljala, prejemata obljubljeni znesek denarja.

Ali tu se njiju srce omeči vsled bratove nevarnosti; posreči se jima priti v ječo in misleč, da ju nikdo ne vidi, brata jetnika nežno objemata in ga močita s solzami. Uradnik pa, kateri ju slučajno opazi, zapove jednemu svojih ljudij, da naj hiti za njima ter mu strogo ukaže, ju ne izgubiti iz očíj, dokler ne izvé, kakó naj se razlaga ta čudoviti čin. Sluga natanko izpolni povelje in oznani, da je videl mladeniča vstopiti v hišo, se ji približal ter ju slišal pripovedovati mamic, kar smo ravno brali, da je uboga žena po tem pripovedovanju začela britko jokati ter zapovedala svojima otrokoma vrniti prejete denarje, da rajši umrje gladú, nego da bi si življenje ohranila za ceno svojega dragega sina.

Uradnik, ki skoro ni mogel razumeti tega čudeža sinovskega spoštovanja, pokliče takoj jetnika k sebi, ga iznova izprašuje radi namišljene tatvine, celó preti mu z najkrutejšo kaznijo; toda mladenič popolnoma prevzet nežne ljubezni do mamic, ostane pri svoji krivdi.

»Oh! to pa je preveč«, reče mu uradnik, objemši ga, »pridni otrok, tvoje ravnanje napolnjuje me z začudenjem«.

Takoj sporoči o tem cesarju, kateri je občudoval njih tako junaško nagnjenje do mamic, želel videti te tri brate, vsprejel je ljubeznivo ter mlajšemu odkazal precejšen dohodek, druga dva pa lepo obdaril.

Po »Velehradu«.

Smešnica. Oggerski plemenitaš je bil v gostih pri nekem nemškem grofu. Ker so se služabniki dolgo časa menili o neki svinji vpričo plemenitaša, vpraša ta: »Kaj pa pomeni beseda svinja? Ta beseda mi je popolnoma neznana«. Šegav služabnik hitro odgovori: »Beseda svinja pomeni sreča«. »Dobro, reče plemenitaš, zopet znam jedno lepo besedo«. — Večer je bil pri grofu ples. So ples mine, vpraša grof svojega oggerskega gosta: »Ali ste kaj pesali z mojo hčerjo, mlado grofinjo?« Plemenitaš odgovori s trdim naglasom: »Te svinje danes ni...

Razne stvari.

(Pogreb preč. stolnega dekana), prelata Franja Kosarja se je vršil danes 14. junija, izvanredno slovesno. Ob 1/2 11. uri dopoldne se je truplo prepeljalo iz južnega kolodvora v prestolnico, in nato je bila črna slovesna maša. Popoldne ob 3. uri so bile v prèstolnici mrtvaške molitve. Slovo so ganljivo govorili sami milostivi knezoškof, ki so potem tudi vodili sprevod na mestno pokopališče. ČČ. gg. duhovnikov iz vseh krajev škofije je bilo blizu sto, ljudstva pa na tisoče.

(Slovensko društvo) skliče kmalu shod zaupnih narodnih mož v Celje in zatem več ljudskih shodov v zadevi celjske gimnazije, javnih napisov in novih davčnih predlogov. Predsedništvo.

(Družba sv. Cirila in Metoda.) ČČ. gg. duhovniki na dekanjski konferenciji v Ptujju so darovali družbi sv. Cirila in Metoda 20 kron. Živeli!

(Huda ura), da take nihče ne pomni, bila je danes teden v jutro ob 1/2 7. uri na Dunaju. Gosta, kakor golobja jajca debela toča je šla četrť ure. Pobila je nad milijon šip, po vrtilih in sprehajališčih je napravila strašno škodo. Tudi je v tej nevihti našlo smrt nekaj ljudij. Treska in hudega vremena, reši nas, o Gospod!

(Nadzorovanje.) Pretekli ponedeljek se je popoldne mudil v Mariboru c. kr. namestuik baron Kübeck in nadzoroval tukajšnje urade.

(Skušnja iz štajarske zgodovine) se je vpričo g. vit. pl. Schreinerja iz Gradca vršila na Mariborski gimnaziji dne 9. t. m. in so se je udežili le dijaki slovenske narodnosti in sicer četrťsolei: Kociper Rud., Kolar Janez, Kranjc Andrej, Meža Miha, Polovič Janez, Pupaher Fr., Rojko Jože, Skvarč Jože ter Vraber Maks, in ta-le iz slov. oddelka je dobil prvo darilo, drugi pa lepe nagrade.

(Bela žena.) Dne 7. junija so naglo umrli v Ljubljani brat prevzvišenega Ljubljanskega knezoškofa, vlč. g. Anton Missia, vpokojeni župnik in zlatomašnik. Naj počivajo v miru!

(Razpisana je služba) diurnista slovenščine zmožnega pri okr. sodišču v Mariboru d. D. b. Mesečna plača znaša 30 fl. Prošnje istotam:

(Nesreča na železnici.) Med postajama Poreče in Vrba na Koroškem sta o nevihti 12. t. m. trčila dva tovarna vlaka drug na drugega. Šest vagonov je popolnoma zdobljenih in dva železničarja precej ranjena. Proga je bila tako poškodovana, da ni bilo moči po njej voziti.

(Krava brez gospodarja.) Ko je Fr. Habjanič iz Brezule dne 4. t. m. šel z Mariborskega sejma domov, priletela je k njemu v Teznah nepoznana krava ter šla za njim do doma. Krava je 120 cm visoka, starikava, pšenične barve in ima na zadnji levi nogi gobi enak otok.

(Pošta v Ločah.) Pismo je nekemu na to pošto došlo 29. grudna l. l. Večkrat je o njem vprašat hodil, ali še le 6. maja je ono pismo dobil v roke. Tudi slov. časniki baje na tej pošto po dva, tri dni zaostajajo. Ali je v Ločah polž poštar?

(Sneg) je šel pe Kranjskih planinah dne 12. t. m. Na Gorenjskem je od Bele peči do Jesenic celo po dolini sneg naletaval med dežjem. Bog nam daj lepega in toplega vremena!

(Nesreča.) Dne 5. t. m. je v Založah blizu Polzele posestnik Lukež Kotnik v prazni sod, v katerem je poprej bil špirit, vrgel goreče žveplenke. Sod se užge in razletel. Kos soda zadene Kotnika v čelo, in za dve uri je bil revež mrtev.

Oznanilo.

Dne 17. junija 1894 ob 3. uri popoldan se bodo posamezna dela pri stavbi enega nadstropja na sedanjem šolskem postopju v Šentjanžu na Dravskem polju po minutnem potu oddale. Celi stavbeni prevdarek znaša 8400 gold.

Krajni šolski svet v Šentjanžu na Dravskem polju, dne 4. junija 1894.

Janez Lešnik, načelnik.

Na prodaj 2-2

prav dober hišni mlin ali po domače žrmlje v dobrem stanju na štiri železna kolesa in prav lahkega in dobrega mleja, za 40 gld. Natančneje se izve pri uredništvu tega lista.

KONJAK.

Ta iz krepkega, na lastnih goricah zrasednega vina izvlečena Francovka je skušen pomoček za oživiljenje dušnih in telesnih močij. Zoper protin, trganje, ctripnenje udov, revmatizem pomaga ču-

dovito in uteši bolečine. Ena steklenica velja 1 gld. 20 kr. Stari konjak je za stare ljudi in take, ki so bolni želodcu, prava dobrota. Cena 1 gld. 50 kr. Kdor naroči 4 steklenice, se mu dá škrinjica zastoj in plača se na pošti voznina. Dobi se le samo pri **Benediktu Hertl**, graščaku na Goliču pri Konjicah na Štajarskem.

Zaloga v Mariboru pri Alojziju Quandest, gosposke ulice. 22-52

Leserer-jeve gorice

na Pečičkem vrhu lepe lege, stanovanje za lastnika, preša, klet, stanovanje za viničarja, gospodarsko poslopje, gorice, sadonosni travnik, njiv 9 $\frac{1}{2}$ oralov je na oddajo. Več pri lastnici ali pri **Karl Sarku** (Kaiserstrasse 8) v Mariboru. 2-3

Orgljavec

40 let star, neoženjen, mizar in čebelar po novem načinu, kateri ima dobra spričala, želi pri kaki mali ali srednji fari, z majhnimi pogoji, orgljarsko in mežnarsko službo nastopiti. 3-3

Jožef Ranguš, pošta Moškance pri Ptuj.

Na znanje!

Naprava vsakojakih stavbarko-kiparskih del, plošč za tlak in hodnike v raznih bojah in po raznih načrtih za cerkvene preddvore, stopnice, i. t. d. iz najboljšega portlandskega mavca. Izdelovanje vsega kamnoseškega dela; velika zaloga zgotovljenih nagrobnih spomenikov iz marmorja, domačih in inozemskih kamenolomov, kakor tudi iz pravega egipčanskega syenita in basalta. Zastopstvo svetovno znanih Lenzovih tirolskih porvier-kamenolomov za cestno tlakanje, prevoze, trottoire itd. Zastopstvo prve avstrijske asfalt tovarne **N. Schofftel** na Dunaji za strešne lepenke, ločilne plošče proti vlažnosti, itd. pri

Josip Weber-ju
kamnoseku v Celji. 3-3

Naznanilo.

Na štajarski deželni kmetijski šoli v Grottenhofu pri Gradcu se odda začetkom šolskega leta 1893/94, t. j. od 15. septembra 1893 več deželnih brezplačnih mest.

Namen te šole je dalnja odgoja sinov štajarskih gospodarjev na podlagi v ljudski šoli pridobljenih znanostij.

Vsak odgojenec mora dve leti in ako nima potrebnih znanostij, tri leta biti na zavodu, dobi tam stanovanje in navadno hrano in se mora poduka in vseh kmetijskih del udeležiti. Za obleko in šolske reči mora vsak sam skrbeti.

Učenci morajo biti ob času vstopa v zavod najmanj 16 let stari, krepkega in zdravega telesa, npravni in morajo dopričati, da so iz ljudske šole odpuščeni in zastopijo navadna kmetijska dela.

Prošnjiki za ta mesta naj izročijo svoje prošnje s krstnim in domovinskim listom, spričevalom o zdravju in cepljenji koz, o nravi in s šolskim spričevalom, kakor tudi z izkazom predstojnika o premoženju, ravnatelju deželne kmetijske šole, vsaj do 15. julija 1894 osebno in naj se pred njim podvržejo skušnji o znanostih v ljudski šoli pridobljenih.

Gradec, dne 4. junija 1894.

Od štaj. deželnega odbora.

Velika nova živinska sejma

se bodeta vršila vsako leto na Ljubnem v Savinjski dolini dne 24. junija in 26. avgusta, oziroma dan pozneje, kadar je ta dneva praznik, — na kar se kupci in prodajalci opozorijo, kajti nadejati se je obilo živine.

Mestnina se nē bo zahtevala.

3-3

Trško-občinski urad Ljubno.

Kose, kose, kose!

Adalbert Geiss,

poprej Josip Širca,
trgovec v Žalci

uljudno naznanja, da je dobil novo zalogo

najboljših kos.

Le te so iz najvlačnejšega in iz najtrdejšega jekla izdelane, so prav lahke in lepo izpeljane. Taka kosa zdrži ojstrino tako dobro, da je treba le malokrat zopet sklepati in da lahko z njo najtrdejšo travo po 100 korakov (stopinj) neprenehoma kosiš, da si koso enkrat s kamenom nabrusil.

Vsaka popisanih kos ima vsekano znamko poljedeljskega orodja in besedo „Garantie“. Slednjo tako koso, če ni dobra, zamenja **Adalbert Geiss** z drugo novo koso.

Kose pošiljam nemudoma po sprejemu naročbe proti poštnemu povzetju. Če se 10 kos skupaj pošlje, se zniža poštnina na 2-4 kr. komad. Pri naročbi naj se dolgot kose naznani. Cena kos je po dolgoti od 75 do 85 kr. za komad.

Žalec, v juniju 1894.

3-4